

„Büszkélkedhetünk sok későbbi hírességgel, mint osztály-, és iskolatársakkal, ebbe a gimnáziumba jár például Abody Béla, aki teljesen meglepő módon már tizenéves korában is ugyanolyan mackós öreguras stílusban mozgott és beszélt, mint manapság, vagy Latinovits Zoli (de furcsa ezt így leírni, hiszen sohasem hívtuk Zolinak, csak Pikinek – hogy ez honnan jött, nem tudom). Piki két évig volt cserkészőrsvezető, nehezen barátkozó egyéniség volt. Ennek ellenére sokat voltunk együtt iskolán kívül is. Nekünk, kisebbeknek példaképünk volt tanulásban, sportban egyaránt. Később még szeretnék órá visszatérni, Péterrel kapcsolatban.

Szóval kiváló gárda gyűlt össze iskolánkban, de ez most nem tartozik szorosán ide. Kanyarodjunk vissza 1947. február 4-e délutánjának eseményeihez.

A tornateremben éppen vívóleckét tartottak néhányunknak, amikor jött az a bizonyos hírnök, aki mindig pihegve szól. Jelen esetben így: „Hé, Máté, azonnal gyere, édesapád telefonált, testvéred született, jön érted, mentek a kórházba!”

Egyáltalán nem emlékszem, hogyan fogadtam érzelmileg a hírt, de az ügyetlen vívójelenetem és a hírnök berobbanása ma is előttem van, vizuális memóriám mindig tűrhetőbb volt, mint az elvont.

Mentünk apámmal. A kórházban megmutatták az újszülöttet. Fitymáltam. Érdekes, hogy később Péter és a saját gyerekeim is mindig csalódást okoztak újszülöttként. Nem tudom, mit vártam szerencsétlenektől néhány óras korukban.

Milyen családi körülmények közé született Máté Péter? A szokásos közhelyet használva nehéz körülmények között éltünk. De ez a mi esetünkben sajnos egyáltalán nem volt közhely, hanem szomorú valóság, hiszen nem sokkal a világháború után voltunk. Később is sokszor mondtuk egymásról Péterrel: „Tizennégy év van köztünk, de főleg a világháború.”

Édesapánk egyedül keresett az öttagú családra, és ráadásul még néhány tehetetlen rokont is segített. Honnan volt ennyi energiája, nem tudom. Papa, mama, drága nagyanyánk és most már két gyerek élt a Krisztina körúti két szoba-hallban.

Ez a lakás külön történetet érdemelne, ebből néhány mondat idekívánkozik.”

- 1) Írd le az egyes bekezdések mellé, mi a fő téma!
- 2) Írd meg egy, legfeljebb két bekezdésben, milyen benyomások érték az írók öccse születésének napján. Logikailag kerek egész fogalmazást alkoss, ami egyik pontból elvisz a másikba!